

мене. »Вие какви сте хора?« викахъ азъ. — »А вие какви сте хора?« питаше той. — »Хитовъ и Папазо-оглу,« отговорихъ азъ. — »Да ли сте вие, бе брате!« каза гласътъ. — »Ние сме, а вие кои сте?« — »Ако сте вие, то ми кажете дѣ бѣхте на гергйов-день?« попита той. Азъ са позадържахъ да отгово-ра, защото са боехъ да не сж сеймене и да ма не испитватъ. — »Наумявате ли си Сините-камане?« ка-за той. — »Сега вече вѣрвамъ, че вие сте наши хо-ра, казахъ азъ. — А я ми ти кажи, кой ви е войво-да?« попитахъ азъ послѣ малко време. — »Иванчо Марковчето изъ Котель и Иванъ Еизето отъ габровс-кото.« Отидохме при него, земахме го съ себѣ си и вързахме му ржката, която бѣше наранена. — »А дѣ ти е дружината?« попитахъ азъ най-послѣ. — »Не зная на каде отидоха,« отговори той. — »Какавъ си ти хайдутинъ, когато не знаешъ дѣ ти е дружинна-та?« — »Тие ма испроводиха да отсѣка едно дърво за въ Котель« . . . — »Отъ дѣ си ти?« — »Азъ сжмъ отъ Калифарските колиби, изъ село Войнеже.« — »А колко дружина имате?« — »Деветъ души.« — »А отъ дѣ сж другарите ти?« — »Двамина сж изъ Ха-санъ-боазъ, двамина изъ с. Хотинца и троица отъ ка-занлъшкото.«

Разбира са, че ние трѣбаше да пренощуваме на то-ва мѣсто, за да видиме не лѣжи ли изъ шумата нѣ-кой убиенъ отъ нашите куршуме. Когато сжмна, то отидохме да търсиме; но не можѣхме да намѣриме ни-що, защото и бжлгарската сждба не е сѣкога мащеха. Намѣрихме само хлѣбъ, печено мѣсо и двѣ паласки,